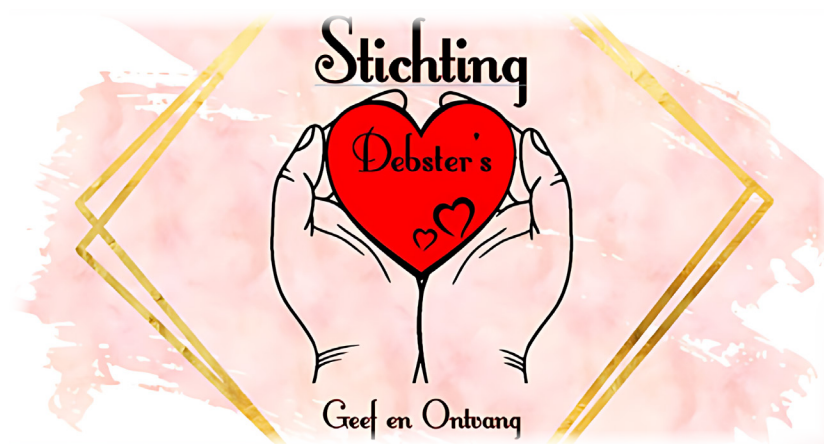

Een ster in ieder mens

Het verhaal van Stichting Debster's Dordrecht en Deborah van der Klei

Het is een frisse ochtend in Dordrecht wanneer Debora van der Klei de sleutel in het slot van het pand aan de Blaauwweg steekt. Achter de deur ligt geen gewone winkel, maar een wereld die symbool staat voor saamhorigheid en menselijkheid. Dozen staan hoog opgestapeld, kledingrekken glanzen van de net binnengebrachte shirts, broeken en jurken. Het ruikt er naar nieuw textiel, maar ook een beetje naar koffie die al vroeg gezet is door een van de vrijwilligers. Binnen komen vandaag weer gezinnen over de vloer die iets kunnen uitkiezen. Geen liefdadigheidspakketten, maar spullen die ze zelf mogen uitzoeken. Dat maakt een wereld van verschil. “Welkom bij Debster's,” zegt Debora, en ze lacht warm. Het klinkt eenvoudig, maar wie hier binnenstapt voelt dat dit meer is dan zomaar een begroeting.

Een onderhuis vol dozen

Het begon allemaal veel kleiner, bijna huiselijk. In 2021, midden in de coronaperiode, was Debora getuige van hoe steeds meer gezinnen in Dordrecht tussen wal en schip belandden. Mensen die niet in aanmerking kwamen voor officiële regelingen, maar die ook niet genoeg hadden om rond te komen. “Het begon letterlijk in mijn onderhuis,” vertelt ze. “Ik had dozen met kleding staan, verzorgingsspullen die ik via-via kreeg, speelgoed dat ik bewaarde omdat ik wist dat iemand er blij mee zou zijn.” Die eerste weken kwamen burens en

bekenden over de vloer, soms wat ongemakkelijk. “Het voelde vreemd om iets aan te nemen, alsof je een gunst vroeg,” zegt een alleenstaande moeder die nu vrijwilliger is. “Maar Debora maakte het vanzelfsprekend. Ze zei: je kiest gewoon wat je nodig hebt, klaar. Dat gaf rust.” Vanuit dat onderhuis groeide een beweging. Eerst tientallen gezinnen, toen honderden. De trap af, de deur door, dozen vol spullen die nieuwe betekenis kregen.

Van model naar maatschappelijk werk

Wie Debora ontmoet, ziet een vrouw die tegelijk krachtig en toegankelijk is. Haar stem draagt ver, maar haar woorden zijn zacht. Ze vertelt gemakkelijk over haar achtergrond als model, maar nog liever over haar tijd als verpleegkundige. Zorg en nabijheid lopen als een rode draad door haar leven. “Mode leerde me dat schoonheid iets vluchtigs kan zijn. In de zorg leerde ik dat schoonheid zit in aandacht, in een aanraking, in iemand zien.” Misschien verklaart dat waarom ze winkels durft binnen te stappen om collecties los te peuteren voor haar stichting. “Ik ben niet bang om te vragen,” zegt ze. “Wat is het ergste dat iemand kan zeggen? Nee. En vaak zeggen ze ja. Soms geef ik ze een foto van een kindje dat in die jas naar school gaat – dat spreekt boekdelen.”

Een naam die hoop ademt

Waarom 'Debster's'? De vraag komt vaak terug. Het klinkt hip, bijna speels. “Het verwijst naar de ster in

jezelf,” legt Debora uit. “Iedereen heeft die. Soms zie je hem niet meer, omdat zorgen of schaamte ervoor zitten. Dan heb je iemand nodig die zegt: hé, daar is jouw ster nog. Dat is wat we doen.” Die filosofie zie je terug in de keuzes binnen de stichting. Er worden geen pakketten uitgedeeld waarin iemand maar moet nemen wat er toevallig in zit. Mensen komen langs, kijken rustig rond, passen kleding, nemen datgene mee waar ze zich goed bij voelen. Een vrijwilliger vertelt: “Ik zag laatst een meisje dat een roze jurkje uitzocht. Ze draaide rondjes voor de spiegel, alsof ze voor het eerst in tijden weer zichzelf mocht zijn. Zo’n moment – dát is Debster’s.”

Een winkel die geen winkel is

Binnenstappen bij Debster’s voelt vertrouwd. Het is geen winkel in de klassieke zin. Er zijn geen prijzen, geen kassa’s. Toch heeft alles de uitstraling van een nette boetiek. De kleding hangt gesorteerd, de planken zijn gevuld met shampoos en tandpasta’s, er staat speelgoed uitgestald. “Het gaat om waardigheid,”

benadrukt Debora. “Wie hier komt, wil niet behandeld worden als een nummer. Je mag zelf kiezen, je mag zelf beslissen.” Een vader die voor het eerst binnenkomt, staat onwennig voor de rekken. “Ik ben altijd gewend om mijn kinderen teleur te moeten stellen,” zegt hij. “En nu mogen ze gewoon iets uitkiezen. Zonder schaamte.”

Vrijwilligers met verhalen

Rondlopen in het pand betekent ook kennismaken met de vrijwilligers. Er zijn er genoeg, ieder met een eigen verhaal. Vroeger deed deze vrijwilliger zelf een beroep op Debster’s, nu sorteert ze kleding. “Ik weet hoe het voelt om met lege handen te staan. Daarom wil ik hier iets terugdoen.” Een ander vertelt hoe zij dankzij Debster’s uit een sociaal isolement kwam. “Ik zat thuis, depressief. Toen hoorde ik dat ze hier hulp konden gebruiken. Nu kom ik drie keer per week, ik voel me weer nuttig.” Die kracht van mensen die zowel ontvangen als geven maakt de stichting uniek. Het is geen eenrichtingsverkeer, maar een gemeenschap.

Feestjes en babypakketten

Debster’s is meer dan kleding en verzorgingsproducten. Het zijn de kleine momenten die vaak de meeste impact maken. Een babypakket voor een moeder die zich geen wieg of kleertjes kan veroorloven. Een verjaardagsbox voor een kind dat anders geen traktatie zou hebben. “Het lijkt misschien iets kleins,” zegt Debora. “Maar een verjaardag vieren is zó belangrijk. Het geeft een kind het gevoel dat het er mag zijn.” Een moeder vertelt hoe ze dankzij Debster’s haar dochter een kinderfeestje kon geven. “Ze keek me aan en zei: mama, dit is de mooiste dag ooit. Dan weet je wat voor verschil dit maakt.”

De verhuizing naar de Blaauwweg

De groei van Debster’s was zo stormachtig dat het onderhuis al snel te klein werd. Dozen stonden tot aan het plafond, vrijwilligers moesten letterlijk over spullen heen stappen. Toen kwam er de mogelijkheid voor een pand aan de Blaauwweg. Groter, ruimer, met plek voor een winkel, een opslag, zelfs een keuken. “Het voelde alsof we eindelijk adem konden halen,” zegt Debora. In maart 2024 was de verhuizing een feit. Vrijwilligers hielpen mee, busjes reden af en aan. “We hebben gehuild van blijdschap,” herinnert een bestuurslid zich. “Eindelijk een plek waar we konden groeien.” Het pand werd meer dan een distributiepunt. Er kwamen koffieochtenden, creatieve workshops, plannen voor gezamenlijke maaltijden. Het werd een buurthuis, een ontmoetingsplek, een anker in de wijk.

Erkenning en prijzen

Het bleef niet onopgemerkt. In 2023 ontving Debster’s de Dordtse Vrijwilligers Aanmoedigingsprijs. Voor Debora was dat een dubbel gevoel. “Ik doe dit niet voor de erkenning,” zegt ze. “Maar het is wél een teken dat de stad ziet hoe belangrijk dit is.” De prijs gaf nieuwe energie en zichtbaarheid. Bedrijven en organisaties meldden zich met steun, van kledingdonaties tot

financiële bijdragen. “We kunnen het niet alleen,” zegt Debora. “Iedere gift, ieder gebaar helpt.”

De stad en haar mensen

Dordrecht is een stad met contrasten. Mooie oude wijken, maar ook buurten waar armoede en eenzaamheid hoog zijn. Debora kent de stad door en door. Ze groeide er zelf op. “Als kind zag ik al hoe ongelijk dingen verdeeld waren,” zegt ze. “Sommige kinderen gingen op vakantie, anderen bleven achter. Die kloof is er nog steeds, misschien wel groter.” Juist daarom is Debster’s diep verankerd in de stad. De stichting werkt samen met Humanitas, met de Dordtpas, met lokale kerken en maatschappelijke organisaties. “We vullen aan waar anderen gaten laten vallen,” zegt Debora.

Een toekomst vol plannen

Wat brengt de toekomst? Debora glimlacht bij de vraag. “Ik droom van een plek die 24/7 open kan zijn, waar mensen altijd terecht kunnen. Maar vooral hoop ik dat we blijven groeien in menselijkheid. Dat Debster’s niet alleen spullen geeft, maar een gevoel van samenhang.” Concrete plannen zijn er genoeg: uitbreiding van de winkel, meer workshops, begeleiding bij schulden en administratie. En vooral: nog meer vrijwilligers die zich inzetten. “Debster’s is nooit af,” zegt een vrijwilliger. “Het groeit mee met de mensen die het nodig hebben.”

De ster in jezelf

Aan het eind van de dag, als de laatste doos is dichtgeplakt en de vrijwilligers hun jassen aantrekken, keert de rust terug in het pand aan de Blaauwweg. Debora kijkt rond. “Ik zie hier elke dag wat hoop kan doen,” zegt ze. “Een blik in de ogen van iemand die zich weer gezien voelt. Daar gaat het om.” En dan, met een glimlach: “Iedereen heeft een ster in zich. Wij helpen alleen om hem weer te laten stralen.”

